

Sygn. akt VI ACa 1355/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Mariusz Łodko

Sędzia SA – Ewa Stefańska (spr.)

Sędzia SA – Grażyna Kramarska

Protokolant: – sekr.sądowy Paulina Czajka

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2016 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

o ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 kwietnia 2015 r.

sygn. akt XX GC 834/12

I. oddała apelację;

II. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1355/15

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się ustalenia, że wskazane w pozwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawarte z pozwanym (...) spółką z o.o. z siedzibą w W., miały charakter umów pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, co w konsekwencji powoduje, iż pozwanemu nigdy nie przysługiwało oraz nie przysługuje, na mocy art. 71 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne, prawo do żądania przeniesienia do sieci innego operatora numeracji określonej w tych umowach, ewentualnie ustalenia, że nie istnieje ani nie istniał stosunek prawny, w ramach którego pozwany jest uprawniony do żądania od powoda, a powód jest zobowiązany na żądanie pozwanego do przeniesienia numeracji telefonicznej udostępnionej pozwanemu na podstawie tych umów.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że obie strony są przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, przy czym (...) S.A. świadczy usługi telekomunikacyjne w oparciu o własną sieć, zaś (...) spółka z o.o. - w oparciu o sieć i łącza dostępne innych operatorów. W celu umożliwienia świadczenia przez pozwanego usług telekomunikacyjnych na rzecz użytkowników końcowych (tj. właścicieli lub najemców obiektów handlowych i biurowych), strony zawarły umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. (...) S.A. świadczyła na rzecz pozwanego usługi hurtowe, zaś (...) spółka z

o.o. była odsprzedawcą tych usług (resellerem). Pozwany nie był więc użytkownikiem końcowym (byli nimi właściciele i najemcy), zaś stron nie łączyły umowy abonenckie, tylko umowy między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi. (...) spółka z o.o. złożyła do (...) S.A. wnioski o przeniesienie numerów do (...) spółki z o.o., która uzyskała pełnomocnictwo pozwanego i umocowała dalej (...) spółkę z o.o. Wobec niepłacenia opłat za usługi, (...) S.A. rozwiązała bez wypowiedzenia łączące go z pozwanym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a następnie przydzieliła numery dotychczasowym użytkownikom końcowym. Ponadto odmówiła pozwanemu przeniesienia numerów, albowiem (...) spółka z o.o. nie była abonentem (użytkownikiem końcowym) i nie przysługiwało jej powyższe uprawnienie.

Pozwany (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. wnosił o odrzucenie pozwu z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej (art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.), ewentualnie z uwagi na powagę rzeczy osądzonej (art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.), ewentualnie wnosił o oddalenie powództwa.

Pozwany podał, że przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej toczy się postępowanie w sprawie nałożenia na powoda kary pieniężnej i ustalenie, czy (...) spółka z o.o. przysługiwało prawo do przeniesienia numerów, należy do kompetencji organu administracyjnego. Skoro bowiem art. 209 ust. 1 pkt 16 ustawy - Prawo telekomunikacyjne przewiduje nałożenie kary pieniężnej za uniemożliwienie korzystania z uprawnień do przeniesienia numeru wynikających z art. 70 i 71 ustawy, to kwestię tę organ powinien sam rozstrzygnąć, gdyż w przeciwnym razie nie mógłby samodzielnie nakładać kar pieniężnych na przedsiębiorców telekomunikacyjnych i każdorazowo musiałby oczekiwać na orzeczenie sądu. Stwierdził również, iż w sprawie o pozbawienie prezesa zarządu (...) spółki z o.o. prawa do prowadzenia działalności gospodarczej podstawą oddalenia wniosku było ustalenie przez sąd, że (...) S.A. naruszyła obowiązek wynikający z art. 71 prawa telekomunikacyjnego.

Ponadto - zdaniem pozwanego - powód nie ma interesu prawnego w żądaniu ustalenia, albowiem w kwestii charakteru prawnego łączących strony umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie istnieje stan niepewności. Wskazał, że pismami z 20 października 2010 r. i 30 listopada 2012 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej potwierdził status (...) spółki z o.o. jako abonenta. Co więcej, powód może uzyskać ochronę na drodze postępowania administracyjnego o nałożenie kary pieniężnej, także wnosząc do sądu powszechnego odwołanie od ewentualnej niekorzystnej dla niego decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Pozwany podnosił również niedopuszczalność ustalenia faktu, że powód realizował w rzeczywistości inną usługę, niż wynikająca z łączących strony umów. Stwierdził, iż wolą stron było zawarcie umów abonenckich, przy czym (...) spółka z o.o. zawierała ze swoimi odbiorcami również umowy abonenckie, tyle że w oparciu o sieć wewnętrzną (świadcząc usługi niepubliczne). W jego ocenie usługi powoda miały charakter abonencki, bo były świadczone przez zakończenia sieci zlokalizowane w obiektach, pozwalały na dostęp do sieci publicznej i przewidywały przyznanie numeracji. Ponadto wskazał, że ponieważ w przypadku dwóch obiektów (...) S.A. zawarła trójstronne umowy cesji, (...) spółka z o.o. wstąpiła w prawa i obowiązki właścicieli tych obiektów wynikające z umów abonenckich. Podkreślił też, iż inni operatorzy telekomunikacyjni uwzględnili jego wnioski o przeniesienie numerów.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 4 września 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie odmówił odrzucenia pozwu.

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo główne i ewentualne.

Wyrok Sądu Okręgowego został wydany w oparciu o poniższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

(...) spółka z o.o. z siedzibą w W. jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. Świadczyła usługi telekomunikacyjne wewnątrz obiektów handlowo-usługowych w oparciu o umowy zawierane z różnymi operatorami telekomunikacyjnymi. W celu zagwarantowania najemcom lokali możliwości wyboru operatora, zróżnicowanych warunków świadczenia usług i ciągłości usług, pozwany zawierał z operatorami telekomunikacyjnymi umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zapewniające możliwość zmiany operatora z zachowaniem dotychczasowych numerów. Były to umowy abonenckie, których przedmiotem było dostarczanie do obiektów łączy

telekomunikacyjnych (...) oraz przyłączenie (...) spółki z o.o. do zakończenia sieci w obiekcie poprzez połączenie z centralą abonencką (...), stanowiącą własność i zarządzaną przez pozwanego.

W latach 2007-2010 (...) spółka z o.o. zawarła z (...) S.A. 120 umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym umowy wskazane w pozwie. Umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawierane były na wzorcach przygotowanych przez (...) S.A. Powód był w nich określony jako „Operator”, zaś pozwany jako „Abonent”. Rodzaj i warunki świadczonych usług określone były w specyfikacjach, stanowiących załączniki do umów. Zgodnie z § 1 i 2 specyfikacji, usługa (...) polegała na możliwości wykonywania połączeń telefonicznych za pośrednictwem zainstalowanego przez Operatora zakończenia sieci i miała być świadczona poprzez zakończenie sieci zlokalizowane w konkretnych obiektach, przy czym mogło ono być połączone bezpośrednio ze wskazanym przez Abonenta urządzeniem końcowym, w szczególności centralką (...). Zgodnie z § 3 ust. 1 specyfikacji Operator zobowiązał się do świadczenia w sposób ciągły na rzecz Abonenta usług telekomunikacyjnych i przyznał Abonentowi numery identyfikujące łącza (...), natomiast Abonent zobowiązał się do regulowania należności za usługę, obejmującą opłaty za połączenia telefoniczne oraz za usługi i czynności dodatkowe, zgodnie z Regulaminem i Cennikiem.

Obsługę powyższych umów prowadziła komórka (...) S.A. zajmująca się umowami abonenckimi. Po upływie każdego okresu rozliczeniowego powód wystawiał pozwanemu faktury VAT, do których były załączane zestawienia usług telekomunikacyjnych świadczonych na rzecz użytkownika łącza abonenckiego oznaczonego jednym z udostępnionych numerów. Następnie (...) spółka z o.o. wystawiała faktury VAT poszczególnym użytkownikom końcowym, z którymi wiązały go umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W dniach 30 czerwca 2010 r., 7 lipca 2010 r. i 8 lipca 2010 r. pozwany wystąpił do powoda, za pośrednictwem (...) spółki z o.o., z wnioskami o przeniesienie numeracji do innego operatora, na podstawie art. 71 ustawy - Prawo telekomunikacyjne. W dniu 19 lipca 2010 r. pracownik powoda poinformował (...) spółkę z o.o., że (...) S.A. nie wyraża zgody na przeniesienie przydzielonych pozwanemu numerów, ponieważ numery te były wykorzystywane przez (...) spółkę z o.o. do świadczenia usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym, a skoro pozwany używał ich jako przedsiębiorca telekomunikacyjny, a nie jako abonent (użytkownik końcowy), to nie może domagać się ich przeniesienia numerów. Następnie w pismach z 6 lipca 2010 r., 9 lipca 2010 r., 12 lipca 2010 r., 15 lipca 2010 r. i 17 lipca 2010 r. (...) S.A. podniosła kwestię niezapłacenia kaucji stanowiącej zabezpieczenie wykonania umów i oświadczyła, że rozwiązuje zawarte z pozwanym umowy bez zachowania terminu wypowiedzenia, na podstawie § 7 ust. 6 lit. d Regulaminu.

Po rozwiązaniu umów z pozwanym, (...) S.A. przydzieliła numerację dotychczasowym użytkownikom końcowym usług dostarczanych przez (...) spółkę z o.o. Przedstawiciele powoda zgłaszali się do dotychczasowych użytkowników i twierdzili, że jeśli chcą zachować numer, muszą podpisać umowę z (...) S.A. Po wypowiedzeniu umów pozwanemu, powód zmienił formularz umowy, wprowadzając do niego postanowienie, że za Abonenta należy uznawać klienta końcowego. (...) S.A. była jedynym operatorem, który odmówił (...) spółce z o.o. przeniesienia numerów. Pozostali operatorzy telekomunikacyjni, z którymi pozwanego łączyły umowy analogiczne jak z powodem, nie czynili przeszkód w przeniesieniu numerów.

W dniu 16 lipca 2010 r. (...) S.A. skierowała przeciwko (...) spółce z o.o. do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie pozew o zapłatę kwoty 33.659 zł z tytułu faktur VAT nr (...) z dnia 21 czerwca 2010 r. oraz nr (...) z dnia 22 czerwca 2010 r. W dniu 6 sierpnia 2010 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w sprawie o sygn. akt VIII GNc 27/05 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powoda. Następnie w dniu 9 września 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt XX GNc 626/10, zasadzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 872.922 zł. Nakaz ten uprawomocnił się, wobec odrzucenia sprzeciwu wniesionego przez pozwanego. Ponadto postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2011 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, (...) Wydział (...), oddalił wniosek (...) S.A. o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta lub pełnomocnika w spółce handlowej, stowarzyszeniu, spółdzielni wobec prezesa zarządu (...) spółki z o.o. (sygn. akt X Gzd 29/11). W uzasadnieniu wskazano, że (...) S.A. naruszając przepisy prawa telekomunikacyjnego przewidujące

obowiązek przeniesienia numeracji spowodowała istotne ograniczenia prowadzenia działalności gospodarczej i uzyskiwania przychodów przez pozwanego, co mogło przyczynić się do powstania lub pogłębienia stanu jego niewypłacalności. Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda od powyższego postanowienia.

W dniu 26 sierpnia 2010 r. (...) spółka z o.o. skierowała do Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej wnioski o podjęcie interwencji w trybie § 16 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 17 czerwca 2009 r. w sprawie warunków korzystania z uprawnień w publicznych sieciach telefonicznych (Dz. U. Nr 97, poz. 810) w związku z art. 192 ust. 1 pkt 5 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, wobec niezrealizowania przez (...) S.A. jej uprawnień do przeniesienia przydzielonych numerów, stosownie do art. 71 ust. 1 ustawy - Prawo telekomunikacyjne oraz § 6 rozporządzenia. W piśmie z dnia 20 października 2010 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej potwierdził, że (...) spółka z o.o. miała prawo wystąpić z wnioskami o przeniesienie przydzielonych numerów do innej sieci, a (...) S.A. miała obowiązek te wnioski zrealizować.

Wobec powyższego stanowiska, w dniu 28 października 2010 r. pozwany oraz (...) spółka z o.o. ponownie zwrócili się do powoda o wykonanie obowiązku przeniesienia przydzielonych numerów. W odpowiedzi (...) S.A. oświadczyła, że nie otrzymała pisma Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, a zatem nie jest zobligowana do jakichkolwiek działań zmierzających do realizacji wniosków pozwanego, który nie ma prawa do przeniesienia numeracji udostępnionej na podstawie zawartych umów. W dniu 18 listopada 2010 r. pozwany złożył do Urzędu Komunikacji Elektronicznej ponowny wniosek o interwencję. Pismem z dnia 30 listopada 2010 r. Dyrektor Delegatury w W. Urzędzie Komunikacji Elektronicznej zobowiązał (...) S.A. do przekazania informacji o podjętych działaniach zmierzających do zrealizowania wniosków pozwanego, wskazując, że powód powinien zrealizować uprawnienie (...) spółki z o.o., o którym mowa w art. 71 ust. 1 ustawy - Prawo telekomunikacyjne. Wskazał, że podnoszony przez (...) S.A. argument dotyczący sposobu wykorzystywania numeracji przez pozwanego nie ma znaczenia przy realizacji uprawnienia abonenta określonego w art. 71 ust. 1 ustawy.

W dniu 27 stycznia 2012 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) S.A. w związku z uniemożliwieniem skorzystania przez (...) spółkę z o.o. z prawa do przeniesienia przydzielonych numerów przy zmianie operatora. Organ administracyjny przeprowadził postępowanie dowodowe i zobowiązał powoda do przedstawienia danych dotyczących wielkości osiągniętego przychodu, istotnych dla ustalenia wysokości kary pieniężnej. W dniu 25 kwietnia 2012 r. (...) S.A. wniosła o zawieszenie postępowania administracyjnego, wskazując, że rozpoznanie sprawy wymaga uprzedniego prawomocnego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez sąd powszechny. Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2012 r. Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej zawiesił postępowanie w sprawie o nałożenie kary pieniężnej na powoda, do czasu rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego w niniejszym postępowaniu.

Podstawą ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie były dowody z dokumentów oraz zeznań świadków, które zostały ocenione jako wiarygodne.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo główne i ewentualne nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że w niniejszej sprawie przede wszystkim należało ocenić istnienie po stronie powoda interesu prawnego w żądaniu ustalenia na podstawie art. 189 k.p.c. Wyjaśnił, że interes prawny jest kategorią obiektywną w tym znaczeniu, że dla jego istnienia nie ma znaczenia to, iż powód odczuwa subiektywną potrzebę ochrony swoich praw. Zawsze musi istnieć obiektywna niepewność co do stanu prawnego lub prawa, która wymaga usunięcia. Skuteczne powoływanie się na interes prawny wymaga wykazania, że oczekiwane rozstrzygnięcie wywoła takie skutki w stosunkach między stronami, w następstwie których ich sytuacja prawna zostanie określona jednoznacznie i tym samym wyeliminowane zostanie, wynikające z błędnego przekonania co do przysługiwania powodowi określonych uprawnień, ryzyko naruszenia w przyszłości jego praw (por. wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2002 r., sygn. akt II CKN 919/99, Lex nr 54376).

Ponadto Sąd Okręgowy zauważył, że nie istnieje interes prawny w wytoczeniu powództwa na podstawie art. 189 k.p.c., kiedy możliwe jest uzyskanie ochrony lub usunięcie stanu niepewności w inny sposób, np. w drodze

powództwa o świadczenie, o ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego, przez uzyskanie orzeczenia o charakterze deklaratoryjnym, bądź w drodze podjęcia obrony w toku już wytoczonej przez pozwanego sprawy. Oznacza to, że interes prawny w żądaniu ustalenia zachodzi tylko wówczas, gdy powód w innej drodze nie może osiągnąć ochrony swoich praw (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 1968 r., sygn. akt III CZP 103/68, OSNCP 1969, nr 5, poz. 85, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 1990 r., sygn. akt III CZP 38/90, OSNC 1991, nr 2-3, poz. 25, wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 czerwca 1997 r., sygn. akt II CKN 201/97, M. Prawn. 1998, nr 2, s. 3, z dnia 3 grudnia 1997 r., sygn. akt I CKN 365/97, nie publ., z dnia 21 stycznia 1998 r., sygn. akt II CKN 572/97, nie publ., z dnia 22 listopada 2002 r., sygn. akt IV CKN 1519/00, nie publ., z dnia 27 stycznia 2004 r., sygn. akt II CK 387/02, nie publ., z dnia 13 września 2007 r., sygn. akt III CSK 123/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2009 r., sygn. akt II CSK 33/09, nie publ.; z dnia 14 marca 2012 r. sygn. akt II CSK 252/11, Lex nr 1169345).

Sąd pierwszej instancji wskazał, że interes prawny musi być zgodny z prawem i zasadami współżycia społecznego, jak również celem, któremu służy art. 189 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2002 r., sygn. akt II CKN 104/00, Lex nr 75344). Powództwo o ustalenie nie może być też traktowane jako sposób na pozyskanie środka dowodowego, z którego strona mogłaby następnie skorzystać w innym postępowaniu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 1994 r., sygn. akt I PZP 45/94, OSNAPiUS 1995, nr 6, poz. 74, a także wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 1997 r., sygn. akt I PKN 434/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 621, z dnia 23 lutego 1999 r., sygn. akt I PKN 597/98, OSNAPiUS 2000, nr 8, poz. 301, z dnia 23 lutego 1999 r., sygn. akt I PKN 597/98, OSNAPiUS 2000, nr 8, poz. 301).

Zdaniem Sądu Okręgowego istnienie interesu prawnego powoda w uzyskaniu wyroku o treści wskazanej w pozwie budzi wątpliwości. Po pierwsze - w odniesieniu do łączącego strony stosunku prawnego, charakteru tego stosunku oraz uprawnienia pozwanego do przeniesienia przydzielonych mu numerów, nie zachodzi stan niepewności, z uwagi na: jasną treść umów przyznających (...) spółce z o.o. status abonenta, jasną definicję abonenta, a także nie budzącą wątpliwości treść art. 71 ustawy - Prawo telekomunikacyjne. Ponadto - według Sądu pierwszej instancji - kwestie te zostały wyjaśnione przez organ administracji w toku postępowania prowadzonego na skutek wniosku pozwanego o interwencję, w którym Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej jednoznacznie stwierdził, że (...) S.A. miała obowiązek przeniesienia numerów na żądanie (...) spółki z o.o. Co więcej, pozostali operatorzy telekomunikacyjni uznali prawo pozwanego do przeniesienia numerów i nie czynili przeszkód w tym zakresie. Dlatego nie ma podstaw do przyjęcia, że występuje niepewność co do przysługiwania (...) spółce z o.o. prawa do żądania przeniesienia numeracji na podstawie art. 71 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, zaś twierdzenie powoda o istnieniu tej niepewności zostało sformułowane na potrzeby niniejszego pozwu.

Po drugie - według Sądu Okręgowego powód ma możliwość podjęcia obrony swoich praw w ramach toczącego się przed Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej postępowania administracyjnego o nałożenie kary pieniężnej, w którym ustalenie prawa pozwanego do żądania przeniesienia numerów i obowiązku powoda w tym zakresie jest przesłanką rozstrzygnięcia sprawy. W wypadku wydania przez organ administracji niekorzystnej dla powoda decyzji, (...) S.A. będzie miała możliwość wniesienia odwołania do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Ponadto Sąd pierwszej instancji stwierdził, że nawet gdyby przyjąć istnienie po stronie powoda interesu prawnego w żądaniu ustalenia na podstawie art. 189 k.p.c., to powództwo w niniejszej sprawie i tak podlegałoby oddaleniu, z uwagi na jego niezasadność.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że zgodnie z art. 71 ust. 1 pkt. 1 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, abonent będący stroną umowy z dostawcą zapewniającym przyłączenie do publicznej sieci telefonicznej może żądać przy zmianie dostawcy usług przeniesienia przydzielonego numeru do istniejącej sieci operatora na obszarze geograficznym - w przypadku numerów geograficznych. W art. 2 ust. 1 prawa telekomunikacyjnego zostało zdefiniowane, że abonentem jest podmiot, który jest stroną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawartej z dostawcą publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Ustawa nie ogranicza więc statusu abonenta wyłącznie do podmiotów niebędących jednocześnie przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi. Zgodnie zaś z definicją z art. 2 lit. k Dyrektywy

2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), abonent oznacza jakąkolwiek osobę prawną lub fizyczną, która jest stroną umowy z podmiotem udostępniającym publiczne usługi łączności elektronicznej o świadczeniu takich usług. Zatem również dyrektywa ramowa nie wyłącza stosowania pojęcia abonenta do podmiotu, który jednocześnie ma status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że (...) S.A. jako profesjonalny przedsiębiorca telekomunikacyjny, zawierając umowy z (...) spółką z o.o. miał pełną wiedzę o różnicach pomiędzy dostępem abonenckim a dostępem międzyoperatorskim, i stosownie do tej wiedzy mógł kształtować stosunki prawne. Znając charakter działalności i oczekiwania pozwanego wobec planowanej współpracy, powód zawarł z (...) spółką z o.o. umowy abonenckie, w których zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanego publicznych usług telekomunikacyjnych na warunkach umowy abonenckiej. (...) S.A. nie tylko określiła pozwanego jako Abonenta w treści umów zawartych z wykorzystaniem przygotowanego przez siebie wzorca, ale także obsługiwała te umowy za pośrednictwem działu zajmującego się umowami abonenckimi, a nie działu sprzedaży hurtowej.

Sąd Okręgowy podkreślił, że ryzyko wątpliwości wynikających z niejasnych postanowień umowy, nie dających się usunąć w drodze wykładni, powinna ponosić strona, która zrehabilitowała umowę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006 r., sygn. akt III CSK 349/06). Wskazał, że biorąc pod uwagę profesjonalizm powoda, jak również fakt, iż powód zawarł z pozwanym ponad 100 umów, za nieprzekonujące uznał twierdzenie (...) S.A., że stosowanie wzorca umownego, w którym pozwany określany był jako „Abonent”, było wynikiem omyłki.

Według Sądu pierwszej instancji z treści łączących strony umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych wynika, że (...) S.A. zapewniała (...) spółce z o.o. dostęp do publicznej sieci telekomunikacyjnej i świadczyła na rzecz pozwanego usługi abonenckie. Umowy te odpowiadały wymogom umów abonenckich, o których mowa w art. 56 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, albowiem określały numery przydzielone pozwanemu jako abonentowi i adres zakończenia sieci. Postanowienia § 1 specyfikacji usługi ISDN (załącznik B) wskazują, że usługa ta miała być świadczona poprzez zakończenie sieci zlokalizowane w konkretnych obiektach zarządzanych przez pozwanego. Zgodnie zaś z art. 2 ust. 52 ustawy - Prawo telekomunikacyjne, zakończenie sieci oznacza fizyczny punkt, w którym abonent otrzymuje dostęp do publicznej sieci telekomunikacyjnej. Zgodnie z § 2 ust. 2 Specyfikacji, zakończenie sieci miało być połączone bezpośrednio ze wskazanym przez pozwanego urządzeniem końcowym (centralą (...)). Ponadto, zgodnie z § 3 ust. 1 Specyfikacji, (...) S.A. zobowiązała się do świadczenia na rzecz pozwanego jako Abonenta w sposób ciągły usług telekomunikacyjnych, w szczególności usług telefonicznych oraz innych usług dostępnych w sieci (...). Sąd Okręgowy podkreślił, że przedmiotem umów nie było wyłącznie udostępnienie pozwanemu numeracji, lecz także świadczenie usług telekomunikacyjnych poprzez zakończenie sieci, zapewniające (...) spółce z o.o. dostęp do publicznej sieci telekomunikacyjnej, gdzie zakończenie sieci połączone z abonencką centralą (...) przypisane było do pozwanego.

Ponadto Sąd Okręgowy zauważył, że w odniesieniu do obsługiwanych przez (...) spółkę z o.o. obiektów (...) i (...), pozwany zawarł z (...) S.A. oraz właścicielami obiektów trójstronne umowy cesji, na mocy których wstąpił w prawa i obowiązki właścicieli obiektów wynikające z umów abonenckich zawartych uprzednio pomiędzy (...) S.A. a właścicielami obiektów.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że w piśmie z dnia 20 października 2010 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wskazał, iż zakończenie sieci (...) S.A. stanowi w przypadku przedmiotowych umów stanowi zakończenie sieci publicznej, albowiem infrastruktura telekomunikacyjna znajdująca się poza zakończeniem sieci powoda nie należy do publicznej sieci telekomunikacyjnej. Numery zostały przydzielone przez (...) S.A. pozwanemu jako Abonentowi na podstawie umowy o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, także zakończenia sieci są przypisane do (...) spółki z o.o. Sposób wykorzystania tej numeracji przez pozwanego pozostaje zaś poza zakresem uprawnienia abonenta do przeniesienia przydzielonego numeru do sieci innego operatora. Natomiast w piśmie z dnia 30 listopada 2010 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej stwierdził, że podniesiony przez (...) S.A. argument związany ze sposobem wykorzystywania numeracji przez (...) spółkę z o.o. nie ma znaczenia przy realizacji uprawnienia abonenta określonego w art. 71 ust. 1 ustawy - Prawo telekomunikacyjne.

Według Sądu Okręgowego, z art. 2 ust. 31 ustawy - Prawo telekomunikacyjne wynika, że publicznie dostępna usługa telekomunikacyjna oznacza usługę telekomunikacyjną dostępną dla ogółu użytkowników. Usługi świadczone przez (...) S.A. na rzecz (...) spółki z o.o. miały więc charakter usług dostępnych dla ogółu użytkowników. Natomiast usługa ma charakter niepubliczny w przypadku przyjęcia wąskiego, trwale ustalonego i stosowanego kryterium podmiotowego, które wyznacza krąg potencjalnych użytkowników. Może to nastąpić szczególnie w przypadku, gdy warunkiem korzystania z usług jest pozostawanie w innym trwałym stosunku prawnym z dostawcą usług, jeżeli ten dodatkowy stosunek nie może być swobodnie nawiązany przez każdy podmiot zainteresowany uzyskaniem usług telekomunikacyjnych (np. stosunek najmu powierzchni biurowej lub handlowej w określonym obiekcie). Za niepublicznym charakterem usługi może także przemawiać dostosowanie usługi do szczególnych potrzeb zamkniętego kręgu użytkowników, np. specjalne szyfrowanie treści przekazów.

Odwołując się do treści art. 2 pkt. 49 ustawy - Prawo telekomunikacyjne Sąd pierwszej instancji wskazał, że pojęcie „ogół użytkowników” oznacza wszystkie podmioty, które korzystają z publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej lub żądają świadczenia takiej usługi. Podmiotami tymi są osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne. Cechą takiej usługi jest jej publiczna dostępność. Natomiast ograniczenie dostępności do tej usługi pozbawia ją tego charakteru, aczkolwiek nie każde ograniczenie może prowadzić do tego skutku. Przykładowo nie będzie powodowało pozbawienia publicznego charakteru usługi ograniczenie polegające na skierowaniu jej do ograniczonego kręgu odbiorców (np. przedsiębiorców lub konsumentów), stanowiących określoną prawnie kategorię podmiotów. Natomiast usługi niepubliczne są adresowane do wąskiego kręgu użytkowników, na podstawie precyzyjnie określonych kryteriów. W konsekwencji Sąd Okręgowy stwierdził, że (...) S.A. świadczyła na rzecz (...) spółki z o.o. - mającej status abonenta - publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne, a więc pozwanemu przysługiwało uprawnienie do żądania przeniesienia przydzielonych mu numerów do sieci innego operatora, na podstawie art. 71 ust. 1 ustawy - Prawo telekomunikacyjne.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie apelację wniósł powód (...) S.A. z siedzibą w W..

Apelacją powód zaskarżył wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę i uwzględnienie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1) naruszenie art. 71 ust. 1 ustawy - Prawo telekomunikacyjne przez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że uprawnienie do żądania przeniesienia numeru przysługuje także przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, będącemu dostawcą usług - resellerem i nie korzystającemu z nich na własny użytek, podczas gdy jest to uprawnienie przysługujące użytkownikom końcowym - co wynika z prawa telekomunikacyjnego (wykładnia systemowa) - art. 71 ujęty został w Dziale III - Ochrona użytkowników końcowych i usługa powszechna, Rozdział 1 - Świadczenie usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym;

2) naruszenie art. 31 ust. 1 ustawy - Prawo telekomunikacyjne przez jego niezastosowanie wskutek przyjęcia, że świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się wyłącznie: albo na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, której stroną jest użytkownik końcowy - o której mowa w art. 56 ust. 1 prawa telekomunikacyjnego, albo na podstawie umowy o połączeniu sieci (umowy interkonektowej) - o której mowa w art. 31 ust. 2 prawa telekomunikacyjnego, podczas gdy świadczenie usług telekomunikacyjnych może odbywać się także na podstawie umowy o dostępie telekomunikacyjnym, o której mowa w art. 26 ust. 1 oraz art. 31 ust. 1 prawa telekomunikacyjnego i której stronami są przedsiębiorcy telekomunikacyjni;

3) naruszenie art. 128 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 1 ustawy - Prawo telekomunikacyjne przez błędną wykładnię polegającą na nieuwzględnieniu sytuacji, że udostępnienie numeracji może następować nie tylko na podstawie odrębnej umowy, ale także na podstawie umowy o dostępie telekomunikacyjnym, o której mowa w art. 31 ust 1 prawa telekomunikacyjnego;

- naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

4) naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na wyprowadzeniu ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wniosków z niego nie wynikających, tj.:

a) przyjęcie, że w omawianej sprawie nie zachodzi stan niepewności z uwagi na jasną treść umów przyznających pozwanej status abonenta, podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, iż pozwany występował w stosunkach prawnych nawiązywanych na podstawie omawianych umów nie jako abonent - użytkownik końcowy, ale jako przedsiębiorca telekomunikacyjny - reseller usług powoda;

b) przyjęcie, że w omawianej sprawie Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej ustalił występowanie po stronie pozwanej uprawnienia do żądania przeniesienia przydzielonego numeru i potwierdził posiadanie przez pozwaną statusu abonenta powoda, podczas gdy Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wyraźnie uznał się za organ niewłaściwy w sprawie ustalenia charakteru umów łączących pozwaną i powoda uznając, że o tym, czy pozwany istotnie był abonentem powoda i czy przysługiwało mu w rezultacie prawo do przeniesienia przydzielonego numeru może rozstrzygnąć jedynie sąd powszechny (postanowienie Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 15 czerwca 2012 r., znak (...));

c) przyjęcie, że z zeznań świadka A. M. wynikało, iż umowy z pozwanym były zawierane przez dział powoda zajmujący się wyłącznie umowami abonenckimi, podczas gdy z zeznań świadka P. W. jednoznacznie wynikało, że powyższy dział zajmował się sprzedażą usług zarówno do abonentów, jak i do resellerów (przedsiębiorców telekomunikacyjnych), a z zeznań świadka A. M. wynikało, że warunkiem sprzedaży pozwanej usług przez w/w dział sprzedaży powoda było posiadanie przez pozwaną statusu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego;

d) przyjęcie, że obsługa pozwanej przez dział sprzedaży usług dla klientów biznesowych powoda, a nie dział sprzedaży hurtowej powoda zajmujący się umowami interkonektowymi (umowy o połączeniu sieci) przemawia za uznaniem, iż pozwana była abonentem powoda, podczas gdy zarówno z zeznań świadków A. M. i P. W., jak i z twierdzeń powoda przedstawionych w trakcie postępowania (pozew, załącznik do protokołu z rozprawy z dnia 26 marca 2015 r.) jednoznacznie wynikało, że umowy łączące powoda i pozwaną były umowami o dostępie telekomunikacyjnym zawartymi między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, o których mowa w art. 31 ust. 1 prawa telekomunikacyjnego, ale nie były umowami interkonektowymi (umowami o połączeniu sieci), o których mowa w art. 31 ust. 2 prawa telekomunikacyjnego z uwagi na brak punktu styku sieci - nie mogły być zatem obsługiwane przez dział obsługujący umowy interkonektowe;

e) przyjęcie, że powód w trakcie postępowania twierdził, że zawarcie umów z pozwaną, w których pozwana była określana jako „abonent” było wynikiem omyłki, podczas gdy powód w trakcie postępowania twierdził jedynie, że w momencie zawierania umów z pozwaną stosował jeden wspólny wzór umowy dla resellerów (przedsiębiorców telekomunikacyjnych odsprzedających usługi własnym abonentom) i abonentów;

f) przyjęcie, że z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, iż usługi świadczone przez powoda na rzecz pozwanej miały charakter usług dostępnych dla ogółu użytkowników (publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne), podczas gdy z materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności z zeznań świadka A. M. jednoznacznie wynikało, że warunkiem sprzedaży w/w usługi było posiadanie przez pozwaną statusu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego oraz świadczenie przez pozwaną usług telekomunikacyjnych najemcom powierzchni w centrach handlowo – usługowych;

5) naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, co doprowadziło do braków w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku polegających na:

a) całkowitym pominięciu w rozważaniach zwartych w uzasadnieniu wyroku i nieustosunkowaniu się przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku do faktu zawieszenia przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej postępowania o nałożenie na powoda kary za brak realizacji uprawnienia pozwanej do przeniesienia przydzielonych

numerów, z uwagi na konieczność ustalenia przez sąd powszechny charakteru umów łączących powoda z pozwaną (postanowienie Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 15 czerwca 2012 r., znak (...));

b) całkowitym pominięciu sposobu korzystania przez pozwaną z usług i numeracji udostępnionej jej przez powoda na podstawie umów oraz modelu współpracy pomiędzy pozwaną a powodem (występowanie pozwanej w charakterze resellera, a nie użytkownika końcowego korzystającego z usług i numeracji na własne potrzeby, ale odsprzedającego je własnym użytkownikom końcowym, udzielanie pozwanej przez powoda upustu od ceny podstawowej, ceny detalicznej oferowanej abonentom - użytkownikom końcowym), który to upust nie był oferowany abonentom, ale jedynie przedsiębiorcom telekomunikacyjnym kupującym od powoda usługi hurtowo;

c) całkowitym pominięciu i nie rozważeniu przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku treści pkt. 40 preambuły Dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, zgodnie z którym instytucja przenoszenia numeru ma służyć ochronie praw użytkowników końcowych (a nie ochronie przedsiębiorców telekomunikacyjnych nie korzystających z usług na własne potrzeby).

Pozwany (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne. Natomiast pomimo, że rozważania prawne Sądu pierwszej instancji są prawidłowe jedynie częściowo, za prawidłową uznać należy jego konkluzję o braku interesu prawnego powoda w żądaniu ustalenia na podstawie art. 189 k.p.c. W sytuacji braku po stronie powoda interesu prawnego, co było wystarczającą podstawą do oddalenia powództwa głównego i ewentualnego, niecelowe było badanie przez Sąd odwoławczy kwestii merytorycznej zasadności zgłoszonych w pozwie żądań, a tym samym odniesienie się do większości zarzutów apelacji powoda, które kwestionowały zaskarżone rozstrzygnięcie co do meritum.

Zgodnie z treścią art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W przedmiotowej sprawie powód domagał się ustalenia, że wskazane w pozwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawarte z pozwanym (...) spółką z o.o. z siedzibą w W., miały charakter umów pomiędzy przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, co w konsekwencji powoduje, iż pozwanemu nigdy nie przysługiwało oraz nie przysługuje, na mocy art. 71 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne, prawo do żądania przeniesienia do sieci innego operatora numeracji określonej w tych umowach, ewentualnie ustalenia, że nie istnieje ani nie istniał stosunek prawny, w ramach którego pozwany jest uprawniony do żądania od powoda, a powód jest zobowiązany na żądanie pozwanego do przeniesienia numeracji telefonicznej udostępnionej pozwanemu na podstawie tych umów.

Ma rację Sąd pierwszej instancji wskazując w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że powód nie ma interesu prawnego w żądaniu ustalenia charakteru prawnego zawartych z pozwanym umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. (...) S.A. może bowiem realizować swój interes prawny w ramach toczącego się przed Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej postępowania administracyjnego o nałożenie kary pieniężnej. Natomiast w wypadku wydania przez organ administracyjny decyzji niekorzystnej dla powoda, będzie on mógł wnieść od niej odwołanie, które będzie podlegało rozpoznaniu przez Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 16 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 1489), kto uniemożliwia korzystanie z uprawnień do przeniesienia przydzielonego numeru, o których mowa w art. 70 i art. 71 ustawy, podlega karze pieniężnej. Natomiast art. 71 ust. 1 prawa telekomunikacyjnego stanowi, że abonent będący stroną umowy z dostawcą usług, w której przydzielany jest abonentowi numer z planu numeracji krajowej

dla publicznych sieci telekomunikacyjnych, może żądać przy zmianie dostawcy usług przeniesienia przydzielonego numeru do istniejącej sieci operatora na: (1) obszarze geograficznym - w przypadku numerów geograficznych, (2) terenie całego kraju - w przypadku numerów niegeograficznych.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy ustalił, że Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) S.A. w związku z uniemożliwieniem korzystania przez (...) spółkę z o.o. z prawa do przeniesienia przydzielonych numerów przy zmianie operatora. Organ administracyjny przeprowadził postępowanie dowodowe i zobowiązał powoda do przedstawienia danych dotyczących wielkości osiągniętego przychodu, istotnych dla ustalenia wysokości kary pieniężnej. Jednakże na wniosek powoda, postanowieniem z dnia 15 czerwca 2012 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej zawiesił postępowanie administracyjne w sprawie nałożenia kary pieniężnej na (...) S.A. za uniemożliwienie (...) spółce z o.o. korzystania z uprawnienia do przeniesienia przydzielonego numeru, o którym mowa w art. 71 prawa telekomunikacyjnego (k. 591 akt). Jako podstawę prawną orzeczenia wskazał art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a., zaś w uzasadnieniu postanowienia wyjaśnił, że rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia przez sąd powszechny zagadnienia wstępnego dotyczącego istotnej dla sprawy przesłanki decyzji, tj. charakteru prawnego umów zawartych między stronami.

W ocenie Sądu Apelacyjnego powyższe postanowienie organu administracji nie przesądza o istnieniu po stronie powoda interesu prawnego w żądaniu ustalenia charakteru prawnego zawartych z pozwanym umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, albowiem interes ten jest oceniany przez sąd powszechny samodzielnie. Ponadto ocena charakteru prawnego przedmiotowych umów należy do organu administracji i nie wymaga uprzedniego przesądzenia przez sąd powszechny zagadnienia wstępnego, albowiem przyjmując odmienne założenie, należałoby przyjąć, że Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej nie jest kompetentny do samodzielnego nałożenia na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego kary pieniężnej na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 16 ustawy - Prawo telekomunikacyjne i każdorazowo wymaga to współdziałania z sądem powszechnym. Taka wykładnia byłaby sprzeczna z brzmieniem ustawy, która samodzielną kompetencję do nakładania kar pieniężnych przyznaje organowi administracyjnemu.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że przesłanka przysługiwania (...) spółce z o.o. prawa do przeniesienia przydzielonego przez (...) S.A. numeru, o którym mowa w art. 71 prawa telekomunikacyjnego, jest podstawową przesłanką nałożenia kary pieniężnej przez organ administracji. W takiej sytuacji Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej nie może „przerzucić” ciężaru rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej na sąd powszechny. Co więcej, wydanie wyroku rozstrzygającego o meritum niniejszej sprawy ingerowałoby w kontrolę sądową decyzji administracyjnej uruchamianą na skutek odwołania wniesionego ewentualnie przez powoda, albowiem sądem właściwym do dokonania oceny charakteru prawnego łączących strony umów będzie wówczas Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Natomiast Sąd Apelacyjny w Warszawie byłby właściwy do rozpoznania ewentualnej apelacji wniesionej od wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Słusznie ponadto wskazał Sąd pierwszej instancji, że powództwo o ustalenie nie może być traktowane jako sposób na pozyskanie środka dowodowego, z którego strona mogłaby następnie skorzystać w innym postępowaniu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 1994 r., sygn. akt I PZP 45/94, OSNAPiUS 1995, nr 6, poz. 74, a także wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 grudnia 1997 r., sygn. akt I PKN 434/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 621, z dnia 23 lutego 1999 r., sygn. akt I PKN 597/98, OSNAPiUS 2000, nr 8, poz. 301, z dnia 23 lutego 1999 r., sygn. akt I PKN 597/98, OSNAPiUS 2000, nr 8, poz. 301). Tymczasem w niniejszej sprawie celem wniesienia powództwa był zamiar (...) S.A. związania organu administracyjnego ustaleniami faktycznymi i oceną prawną sądu powszechnego, a więc w rzeczywistości dostarczenie „dowodów” Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej w toku trwającego postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej.

Ma też rację Sąd Okręgowy zwracając uwagę na okoliczność, że interes prawny musi być zgodny z prawem i zasadami współzycia społecznego, jak również celem, któremu służy art. 189 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2002 r., sygn. akt II CKN 104/00, Lex nr 75344). Podjęta przez powoda próba wcześniejszego poddania kontroli sądowej kwestii naruszenia prawa pozwanego do żądania przeniesienia numerów, a tym samym zasadności

nałożenia na niego kary pieniężnej, jeszcze przed wydaniem decyzji administracyjnej, celowi temu nie służy i jest sprzeczna z prawem.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że nietrafnie Sąd Okręgowy traktuje pisma z dnia 20 października 2010 r. i 30 listopada 2010 r. jako rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, albowiem są to wyłącznie jego pozaprosesowe stanowiska zajęte na skutek wniosków pozwanego o podjęcie interwencji.

Podstawą orzeczenia Sądu Apelacyjnego był art. 385 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c.